

Peters Julekalender

Så sker det

Jeg sidder oppe på kedlen i mørket helt for mig selv. Jeg kigger ud af de små beskidte ruder og kan kun lige skimte den hvide bestyrerbolig. Far har lige fortalt det, men jeg har i grunden længe haft det på fornemmelsen. Tanken er dukket op gang på gang, men jeg har så hele tiden prøvet på at glemme det. For det måtte bare ikke ske. Men nu er det besluttet - mejeriet skal nedlægges. Far fortalte mig det, da jeg kom hjem fra skole. Bestyrelsen havde på et møde i går aftes endelig besluttet, at mejeriet skulle nedlægges. Far fortalte, at vi kan blive boende i huset sommeren over og først flytte til oktober. Flytte - lissom Henning. Men hvor skal vi flytte hen? Far skal finde nyt arbejde - jeg skal til at gå i en ny skole - jeg skal flytte

fra alle dem, jeg kender. Jeg kan mærke, at jeg bliver våd ved øjnene, og tårerne lige så stille begynder at løbe ned ad kinderne på mig. Hvorfor skal det ske for lige os? I morgen ved alle i skolen det - Peter skal flytte.

Jeg går ned fra den varme kedel, gennem fyrrummet og ud på brostene, hvor mælkekuskene ved den første port læsser mælkespandene af og ved den næste port får returmælken med tilbage til landmændene. Mejeriet er helt stille nu, far og mejeristerne er for længst færdige med at gøre rent. Der ligger nogle enkelte hvide vandpytter tilbage på brostenene, som jeg bare vader lige igennem. Jeg har lyst til at gemme mig langt væk, væk fra det hele. Glemme. Lukke øjnene og når jeg så åbner dem igen, opdage, at det hele bare har været en ond drøm. Men jeg ved jo godt, at det ikke er en drøm. Om en måned, havde far sagt, lukker mejeriet.

Jeg går forbi garagen, hvor vikingeloven ligger oppe på "slyen". Jeg er fuldstændig ligeglad med den lov nu, det var jo bare en leg, men en dejlig leg. Men jeg kommer jo aldrig mere til at lege her, uden at jeg vil tænke på, at nu er det måske sidste gang, jeg leger vikinger med Ulrik og Per.

En lastbil holder for enden af mejeriet og er ved at læsse ost fra ostelageret. Far laver for det meste to slags ost, Havarti og Tilzitter. Han er meget dygtig til at lave ost, tror jeg, for han har fået rigtig mange medaljer fra udstillinger, så han kan sikkert hurtigt finde et andet arbejde på et mejeri. Døren til lastbilens førerhus står åbent og bilradioen spiller. Det er en lidt sørgelig melodi, synes jeg, men den passer godt til mit humør. Efter melodien er der en mand, der siger, at melodien hed noget med sajl a lång og så noget mere. Det er vist nok engelsk.

Jeg går videre om bag mejeriet og kommer forbi det hulrum, hvor jeg engang kunne gemme mig, og når jeg så blev fundet, var alting godt igen. Men det kan jeg ikke nu. Jeg er blevet ældre og forstår mere og mere, hvad de voksne snakker om, selv om de tror, at jeg stadig er et lille barn, som ikke forstår, hvad der foregår i de voksnes verden. Bare jeg var en lille dreng igen.

Jeg er gået op på mit værelse og står og stirrer ud på landevejen. Jeg er slet ikke i humør til at lege noget som helst. Mit hoved er osse helt tom for ide'er.

- Hvad Søren, er du her, jeg kunne slet ikke finde dig. Det er mor, der kigger ind.

Jeg siger ikke noget, men kigger bare ud af vinduet.

- Kom her hen, Peter, sir' mor og sætter sig på sengen. Kom og sæt dig her ved siden af mig.

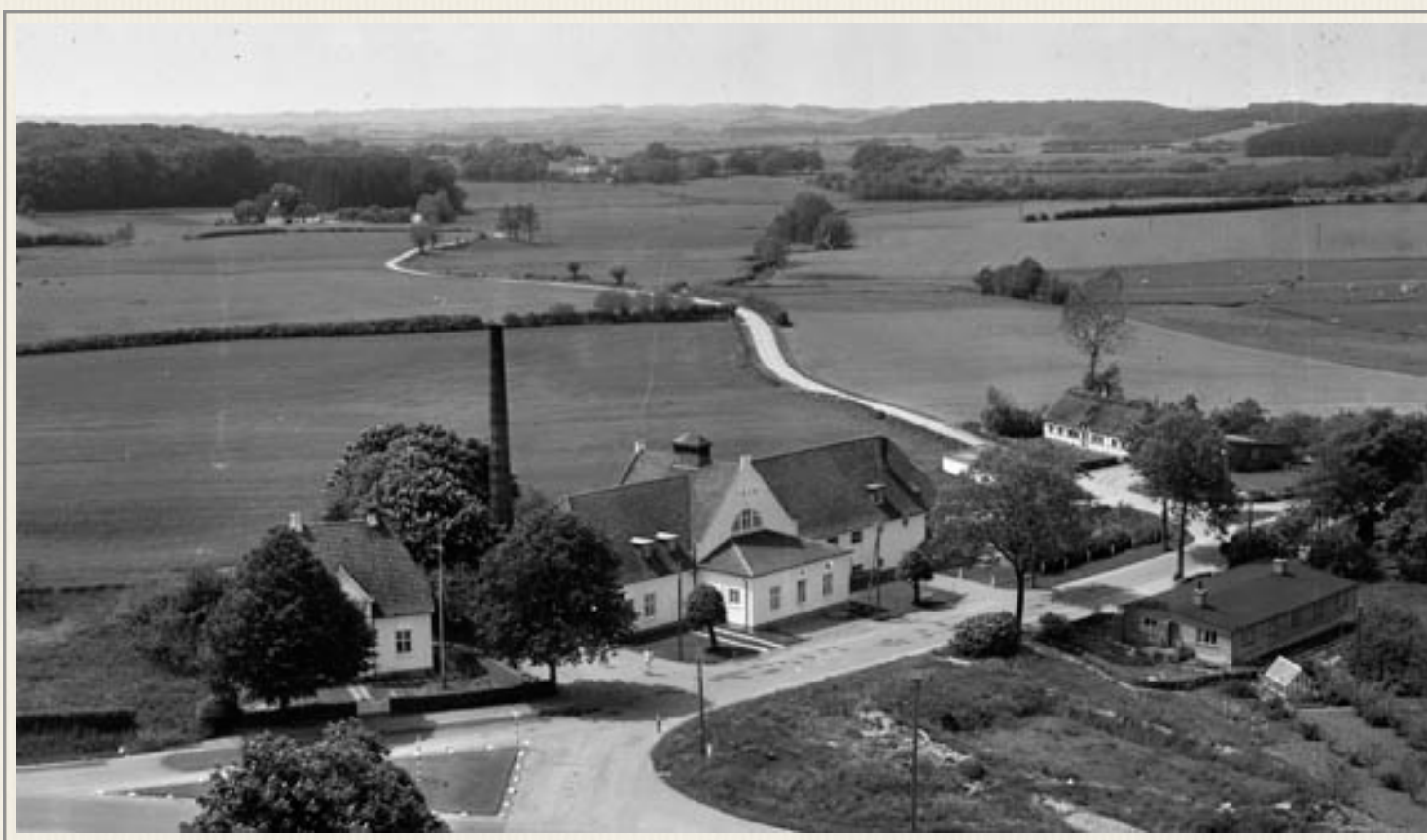
Jeg sætter mig ved siden af mor og hun knuger mig ind til hende og nu kan jeg ikke holde gråden tilbage. Jeg græder, som jeg aldrig før har grædt. Jeg hulker og hikser og kan slet ikke holde op. Mor tar' om mig klapper mig på hovedet og prøver at trøste og berolige mig.

- Så, så Peter, du skal se, det går nok det hele.

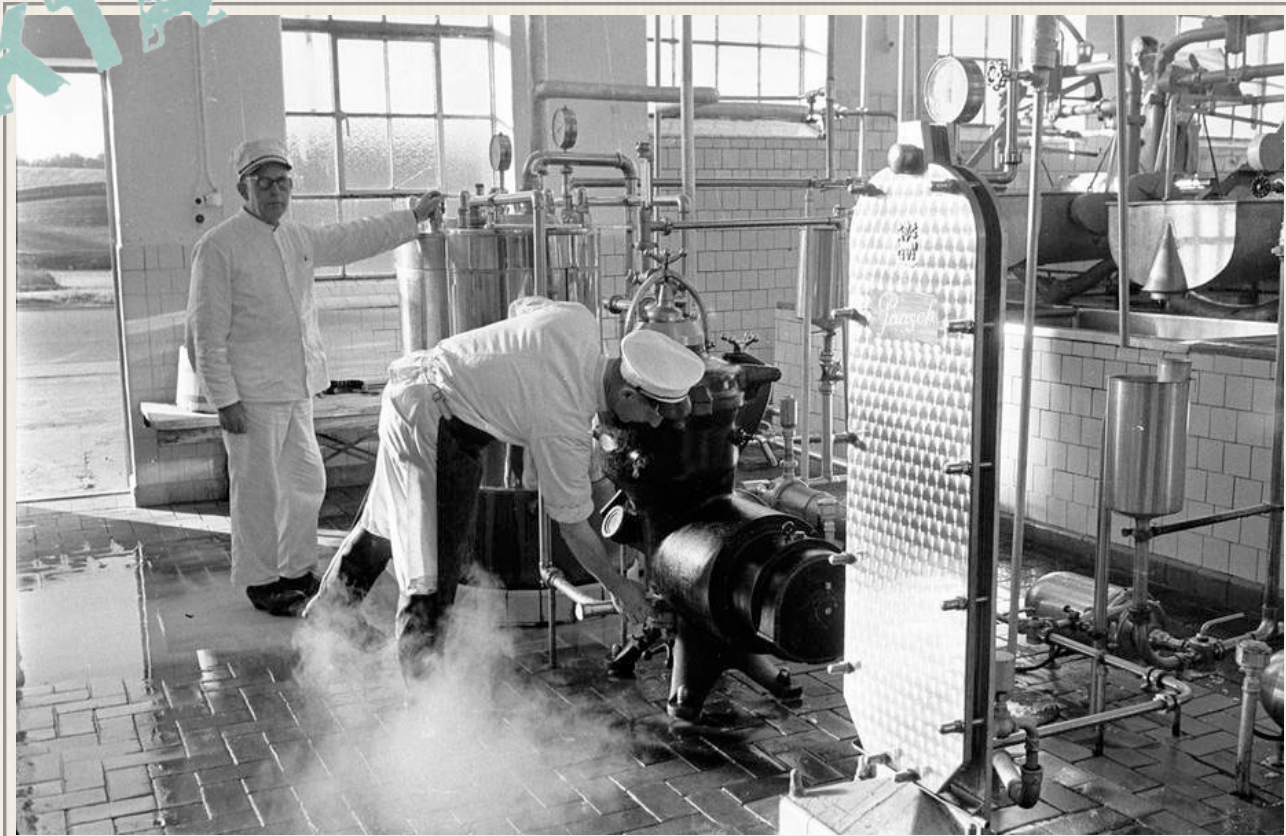
- Hvad skal der blive af os, hulker jeg. Hvor skal vi flytte hen?

- Det ved jeg ikke, sir' mor. Men jeg ved, at vi fire har hinanden, det er det vigtigste. Husk det, Peter. Så ordner alt det andet sig nok. Vi bliver nødt til flytte, det er der ikke noget at gøre ved. Men nu har far hele sommeren til at finde sig et nyt arbejde, og det gør han nok, så op med humøret. Der er mange, der må flytte efter arbejde nu om stunder. Nu er det altså blevet vores tur - men husk, Peter, at når bare Ulrik, dig, far og mig er sammen, så går det nok alt sammen.

Jeg er holdt op med at græde, selv om tårerne stadig løber ned ad kinderne på mig - jeg smiler til mor og hikser et par gange. Jeg har det allerede meget bedre og jeg er sikker på, at mor har ret. Selvfølgelig skal vi nok klare det.

FAKTA

Nogle af fars medaljer for ost og smør.

Lyt til “Sail Along Silvery Moon” med Billy Vaughn.

<https://www.youtube.com/watch?v=BwCPAYQS-IY>